

Капитанътъ на парахода, безъ да подозира нѣщо, продължавалъ да се разговаря на нѣмски съ двамата наши четници, наредени нарочно да го залисватъ. Щомъ чулъ шума и трѣска, той се опиталъ да натисне свирката и да даде знакъ за тревога.

— Стой, не мърдай! — крѣснали му двамата четници и го хванали здраво. Вие сте арестуванъ!

Капитанътъ погледналъ къмъ задната частъ на парахода и видѣлъ, че други хора стоятъ и управляватъ парахода, а неговитѣ, арестувани, стоятъ мирно и съ наведени глави.

Нѣколко матроси съ дълги върлини, чукове и дървета се втурнали върху момчетата, които трошели съндѣцитѣ. Но били посрѣщнати отъ поставенитѣ дванадесетъ въстаника, по шестъ отъ едната и отъ другата, съ насочени къмъ тѣхъ револвери. Матроситѣ се изплашили и останали неподвижни на мѣстата си.

Следъ 5–6 минути всички четници стоели вече наредени като войници съ пушки въ рѣце предъ своя войвода и го гледали право въ очитѣ. И не могли да се начудятъ, где е билъ досега, та не сж го видѣли.

— А бе, брате, той прилича на царъ! — казвали си нѣкои. Такъвъ ще да е билъ нѣкога и царъ Асенъ, когато е повдигналъ въстание противъ гърцитѣ. . .

По-после единъ четникъ разказалъ, че, като видѣлъ за първъ пѣтъ Ботева, толкова се пленилъ отъ него, та си казалъ: да му заповѣда да се хвърли въ Дунава, щѣлъ да го направи безъ колебание.

Следъ това поручикъ Войновски застаналъ предъ Ботева и му рапортувалъ по войнишки:

— Параходътъ „Радецки“ е завзеъ напълно и се намира подъ негова властъ.

— Кажете на капитана да слѣзе долу, — заповѣдалъ Ботевъ!

Разтреперанъ и развълнуванъ, капитанътъ билъ веднага доведенъ отъ онѣзи двама четници, които го пазѣли. Той се поклонилъ на Ботева, който гордо стоялъ предъ него съ гола сабя и му казалъ:

— Непознати господине! Вие извършихте тежко престѣпление, като ми взехте на сила парахода и осквернихте австрийското знаме.

— Азъ съмъ български войвода на 200 души смѣли юнаци, които сж тука на парахода. Ние отиваме да се биемъ за свободата на нашето поробено отечество. Азъ мога да потопя цѣлия ти параходъ, заедно съ тебе и твоето знаме! Разбирашъ ли това? Тука сега само азъ съмъ капитанъ, и моята воля се слуша! — казалъ Ботевъ съ високъ гласъ и се ударилъ въ гърдитѣ. — Заповѣдамъ ти да отправишъ парахода къмъ Козлодуйския брѣгъ!

Капитанътъ на парахода се изплашилъ още повече, покорилъ се смирено и излѣзълъ горе да управлява парахода така, както му заповѣдалъ българскиятъ войвода.

Д. Чолаковъ